

RODNOM MJESTU

S LJUBAVLJU

S Okita

S Okita cilo moje selo se vidi,
I porat, parapet i otok Prvić.
Na koju god bandu se okrenen,
Gledaju me vodiška kamena poja.

Na Okitu stoji crkva bila
našoj Gospi o Karmela posvećena.
Poviše nebo plavo zlatnin sunce ukrašeno.
Krik galeba ka da govori: Dalmacija.

Fabian Skočić, 6.a

S Orlovi krugov

KAD UZMEN BICIKLU,
I UPUTIN SE NA ORLOVE KRUGOVE,
VIDIN RAZNO CVICE I DIBJE ZEJE.

ODOZGOR SE LIPO VIDI CILO SELO,
TRIBUNJ I JADRIJA.

VIDIN TICE KAKO LETU,
I GALEBA KAKO PIVA.

VIDIN MORE NAŠE,
I DICU PO PARAPETU KAKO BALAJU.

I MISLIN U SEBI,
SELO MOJE, NAJLIPŠE SI NA CILOMU SVITU.

Roko Dujic, 6. a

S Okita

S OKITA, BRDA MALOGA
VIDI SE CILO MISTO MOJE.
VODICE SU TO LIPE,
OKUPANE U MORU PLAŦE BOJE.

U SIVOMU KRŠU ŹUTA BRNISTRA CVITA,
GALEB BILI PO NEBU SE SKITA.

U POJIMA MAŠLINE, SMOKVE I LOZE.
ĆEMERI I GROMILE SE SAKRILI
I SVOJE STARO BREME NOSU.

NA MORU RAZBAČANI ŠKOJI,
VAPORI I BRODI SVOJU IGRU VODU.

LIPO JE VIDITI LIPO MISTO MOJE!

Ante Perić, 6.a

Pogled s Okita

*Ima jedno brdo
iznad moga mista,
s njega pogled
na sve strane blista.
Okit se zove...*

*Najboje se vidi,
misto moje malo,
škoji naši i
more plavo.*

*Prvić, Tijat, Logorun
naša su dika,
a dvi Sestrice
najlipša slika.*

*A vidi lipote!
U sridini grada
stoji crkva
stotinu godina stara.
O, Vodice, Vodice!
Galebovi ti kliču*

dok ti Sunce priča svoju priču.

Šimun Čorić, 6. c

Na Križini

Vonikidan me tac odveja gori na Križinu. Sićan se, ka san pogleda prima sjeveru, da se lipo vidu i sveto brdo Okit i Rakitinica, malo daje Promina, Dinara i naš Velebit.

Ima li šta lišje nego ka sa Križine pogledaš na svoje selo, na moje Vodice? Plava boja neba i mora, otoci u dajini, moje selo i sve šta me okružuje oduzme mi dah svakoga puta.

U zraku se ćuti miris borovine, kaduje, smrikve, maslinade i pojskoga cvića. A ka san načulija uši, ima san ćuti pismu čoka, rebca, jarebice i fazana.

Poda me rastrlo se moje selo sa milijun bili kuć. Izgledalo je ka stado od milijun ovac razasuti po pašnjaku, a one ka da idu piti vodu prima moru, na izvor. A otoci, veliki i mali ka da se kupaju u moru koje svitluca ka nališji biser i više san ćuja nego uspija vići galebe jerbo su se igrali i dozivali cilo vrime.

I lipo je gledati moje more, moje selo, moje misto rodno i mrlišati i slušati sve šta krasi moj zavičaj.

Luka Ergić, 6.a

Moje misto

U proljetno jutro
Budi me miris ružmarina.
Orlovi krugovi pticama
javljaju buđenje.

Sa Križine
masline mi mašu,
a stasiti Okit
zove me k sebi.

Usrid sela zvoni.
Odjekuje zvono kroz ulice uske
Sve do rive ka muzika neka
i čini srce moje smirenim.

Katja Jelić, 6.c

Najlipše

Sa voga svetoga brda
Čuje se vodiški kampanel.
Vidu se i rive
Uz koje stoju brodi.

Sunce obasjava poja maslina
I lipotu mojen mist daju,
Al ništa lipše nije
Od našega bistroga plavoga mora.

Lara Roca, 6. c

OKIT JUBI NEBO

Volim naše brdo u vodiškom kunfinu, zvano Okit. Stoji ponosno ka da jubi nebo. Na vrvu Okita je crkva Gospe od Karmela, čuvarica našeg sela, puka i poja. Često nedijon s mojima iden u šetnju od podnožja do vrva našeg Okita. Sav umor nestane kad se popnen na vrv.

S jedne strane pogled na vodiška poja, a s druge na Vodice, moje selo rodno, najlipje misto na svitu. More se zorom zlati, a u suton minja boje ka kameleon. Zna krvariti kad sunce zapada, srebri se kad misec prospe svoju srebrenu prašinu. Uživam kad mi vitar mrsi kosu, a u nosnice mi ulaze mrliši i poja i mora. Ćutin miris maslin, vinove loze, mendul, oskoruš, pojskog zeja. Isto tako zvoni mi poj grdelina, slavuja, ćuka. Posebno uživan za prolića kad brnistra procvita, prospe svoje žute kolure i prkosi svojon bojon suncu. Okrenen se, a ono moje Vodice ka na dlanu. Raširile ruke ka lastavica. Livo prima Šrimi, desno prima Tribunju. U očima se plavi pogled prima Zlarinu, Prvić Luci, Prvić Šepurini, Tijatu, Orutu, Kaprijama pa sve do našeg Mrzanca, Orlovi krugov, Tribunjske uljare i daje prima Tribunju. Okrenemn se prima zapadu di se plavi Pirovačko more. Malo još desno vidi se sivi Sopanj i Tišnjanska Dubrava. Prima sjeveru kršni Velebit šaje kameni zagrijaj. Na istoku sliku nadopunjuje Promina, Svilaja i Trtar. Stari grad Šibenik, pogotovo noću, raskošnin svitlom šaje poruku da je zaista prvi grad koji je dobija struju.

Morala bi svojoj kući ići, a tako mi teško. Čini mi se ka da i ja dodirujen nebo. Ovo sveto tlo vodiškog kunfina ispunilo me cilu. Još jednom bacim pogled na moje Vodice, sritna i prisritna šta su moje misto. Opraštan se od Okita i kažem ka šta piše na posteru : „ Čuješ li, sinko, Okit govori!“

Vodice – moja ljubav

Dok se penjem prima vrvu brda,
srce mi sve brže mrda.
Osićan uzbuđenje i pozitivnu tremu,
a ljubav prima Vodicama razlog je
tomu svemu.

Veselin se dolasku na vrv Okita
jer otele vidin svoje selo ,
na karti malo, u srcu veliko.

Tu je vajk ugodno, lipo i čisto,
garofuli krasu moje malo misto.
Dok iden skalinama,
slušan cvrkut tica i uživam
u najlipšen mrlišu prolića.

Često se sitin i naši stari.
Poslin rada u poju tote su užali sestri ,
iz svoji potića s gušton
bevande se znali napiti.

Ma postoji li tote veća srića,
kad ispod procvitale mendule sa
prijatejon razminiš dvi, tri riči.
A cilo ti se srce lipotama tvoga
kraja diči.

S visine pogledu nema kraja,
osićaju se ljubav i sloboda,
ma baš ka usrid nekog raja.

I dok na Okitu uživam,
ispod zlatnog sunca,
doli u travi dva mala kunca
bižu od lovca.

U ton momentu
začujen zvuk vapura,
živahno javja da u porat je stiga
pa se sitin da je podne
i da doma moran poći.

POGLED S MIKULE

Usrid mista nalazi se brdo Mikula. Pogled s vrha brda je očaravajući. Pogotovo u zalazak kad se Sunce sjubi s morem. Čovik se pita: „Penje li se more prima Suncu ili se Sunce kalaje u more?”

Prima istoku vidu se Vodice i njihovi veliki hoteli. Ka pogledaš prima gori, zelenu se naše Križine, a na zmořac najlipši porat male Sovje. Na jugo pogled ide priko velikoga i maloga Škoja, na Kaprije i toj modrini ne vidi se kraja. Na vrhu Mikule je staro tribunjsko grobje di se odavno niko nije zakopa nego se samo liti furešti po njemu šeću i slikaju dok se kojki ne strovali doli. Mlađarija okitila crikvu svitlima tako da se noćon vidi i sa kolovoza.

Koji god je jedan put doša taj se uvik vraća i svima kažije slike šta je slika sa Mikula.

Patricia Durmanić, 6.c

S Mikule

Usred sela moga uzdižu se Mikule. Na Mikulama već 569 godina stoji ponosna crkvica sv. Nikole, simbol i zaštitnik mog zavičaja.

Sama šetnica iskana je mirisima lovora, lavande i ružmarina. Šetajući na Mikule, osjećaš miris Dalmacije. Pogled smiruje dušu i tijelo. Svi otoci kao na dlanu, raj za oči i dušu. Na samom vrhu Sv. Nikola čuva svoj narod, mnogobrojne ribare, putnike i djecu. Svaki ribar s ponosom pogleda na vrh Mikula i zna da nije sam.

Stajat će Mikule i dalje ponosno odišući mirisom Dalmacije, okusima nekad izgubljenog vremena i pogledom raja na plavetnilo našeg mora.

Vinko Cvitan, 6.a

Pjesme i sastave pripremili učenici 6.
razreda Osnovne škole Vodice i
nastavnica Meri Juričev-Dumpavlov

3.5.2021.